

ELLIE SPARROW

PRINȚESA
DEȘERTULUI
DIN ȚINUTUL GHEȚURILOR ETERNE

 EDITURA
NICART

CAPITOLUL I

Flacăra a strălucit înainte să poată fi văzută cu ochiul liber. Era doar o senzație trecătoare, o furnicătură în vârful degetelor, un val din corpul meu care se sfârșise prea repede.

Frustrată, m-am prăbușit pe malul oazei și m-am uitat la suprafața agitată a apei. Mira stătea pe celălalt mal, plin de palmieri înalți și presărat ici-colo cu arbuști, și arunca pietre care săreau peste lac, creând mereu vâlvurele. Încerca să nu se uite la mine prea fățiș. Cu toate acestea, nu se pricepea să-și ascundă curiozitatea și, cu fiecare încercare eșuată din partea mea, umerii ei se lăsau și mai mult.

Soprea poate să fi fost prima prințesă a Iraliei care nu știa cum să-și folosească magia. Aveam acces la ea, o simțeam în fiecare fibră din trupul meu, dar nu puteam să-i dau frâu liber, să-i canalizez energia, s-o vizualizez.

Am respirat adânc, urmărind fluxul supranatural care pulsa ca sângele prin ființa mea, în continuă armonie cu mine, și am conștientizat senzația de

furnicături atunci când m-am concentrat pe această putere. Era acolo, în mine, și o simțeam. Mă inunda, făcea parte din mine.

Apoi mi-am deschis palmele, lăsând să curgă fluxul de energie pură. Căldura m-a inundat, izbucnind roșie-portocalie dinaintea ochilor, pentru ca apoi culoarea să se spulbere în mii de scântei mici. Furnicăturile mi s-au întors în vârful degetelor, până s-au transformat într-o senzație de arsură. În fața mea, ca un miraj al minții, a apărut o scântie, care a devenit apoi o flăcăruie ce mi-a cuprins degetele și s-a transformat într-un infern dogoritor în jurul mâinii. Am dat frâu liber magiei. Un fulger de lumină care ar fi devenit cu siguranță o flacără dacă aș fi putut să-mi mențin puterea. Magia s-a năruit, la fel și eu.

Lacrimi fierbinți mi se strâneau în ochi, contopind apa și lumea din jurul meu, până când totul a devenit doar un amestec confuz de puncte de culoare. Ceea ce vedeam se compunea doar din nuanțe de albastru și bej.

Sfidătoare, mi-am șters ochii cu mâneca tunicii, abținându-mă să izbucnesc în plâns de-a binelea. Respirația mi-era sacadată. Încă o dată, după încercarea de a elibera în sfârșit magia, eram complet epuizată. În schimb, inima îmi bătea cu putere în piept, fără să fi reușit să obțin suflarea unei flăcări.

– E de ajuns pentru azi, prințesă.

Mira apăruse lângă mine. Nici măcar nu-mi dădusem seama cum ajunsese până aici. Acum, mâna ei minunată și zveltă stătea pe umărul meu și mă strângea încurajator.

– Mâine este o nouă zi.

– Timpul nu este de partea mea, am zis, iar silueta ei subțire s-a clătinat sub povara vorbelor mele aspre.

Un pic mai blând, am continuat:

– Dacă nu-mi stăpânesc magia până la ceremonia de logodnă, nu voi mai fi considerată moștenitoarea de drept a tronului.

– Până atunci vei stăpâni magia, m-a asigurat ea, strângându-mă ușor de braț. Acum vino, trebuie să ne pregătim pentru bal.

Am acceptat cu greu, dar am încuviințat din cap. Balul. Seara în care avea să-mi fie îngăduit să am ca logodnic un prinț, pentru a deveni curând stăpâna Iraliei. Încoronarea mea apropiată întruchipa rolul pentru care mă născusem, iar lipsa mea de foc era în stare să năruie eforturile mele dintotdeauna.

*

* *

Doamnele de onoare roiau în jurul meu ca albinele în jurul unei flori bogate în polen. Ba îmi

periau părul, ba îmi strâneau corsetul rochiei, ba mă învăluiau cu straturi de tul, tafta și mătase, ba îmi împleteau funde în păr, ba îmi pudrau obraji.

La final, din oglindă mă fixa cu privirea o prințesă pe care cu greu o recunoșteam. Grațioasă și gata de a-și prelua prima parte a moștenirii. La vârsta potrivită să se logodească, să se căsătorească.

– Emoționată? m-a întrebat Mira din spate, degetele ei netezindu-mi cu nervozitate mătasea rochiei în nuanțe de portocaliu spre roșu.

– Nu pe cât ești tu, am răspuns râzând, întorcându-mă spre ea.

Își frământa degetele și se lăsa când pe un picior, când pe altul, ca și cum ea își căuta un soț.

Eu însămi crescusem în această tradiție. Încă de mică, am știut care îmi sunt locul, rolul și toate responsabilitățile corespunzătoare. Printre acestea se număra și căutarea unui prinț după ce împlineam șaisprezece ani. Cel puțin aveam posibilitatea de a alege.

Mira a respirat adânc și a zâmbit.

– Foarte bine, a zis ea, îndepărtându-se.

Chiar înainte să ajungă la ușă, mi-a aruncat încă o privire peste umăr.

– Tatăl Domniei Voastre, regele Mitras, va veni să vă caute de îndată ce va sosi timpul, mi-a zis ea, acum pe deplin în rolul de însoțitoare regală, și nu de prietenă. Mult noroc, prințesă Avianna!

Și-a însoțit vorbele formale cu o reverență și a dispărut pe ușă. Am rămas ținută de locului.

Încet, am fost cuprinsă de entuziasm. Gândurile mi se tot îndreptau către tinerii și arătoșii prinți care încercau să-mi intre în grații și a căror dorință era să conducă Iralia alături de mine. Și nu exista niciun motiv să nu am pretenții, aveam de unde să aleg. Iralia avea relații bune cu celelalte țări de pe continent. Cel care avea să-mi câștige favorurile avea să primească unul dintre cele mai mari, mai înstărite și puternice regate.

M-am privit pentru ultima oară în oglindă și am contemplat fata pe care nu aveam s-o mai văd curând. În seara aceea începea o viață în care nu mai rămânea loc de ușurință și naivitate.

Măcar de mi-aș fi descătușat magia. Privirea mi-a coborât spre mâini, pe care mi le zgâriasem în mătasea roșie-portocalie doar la gândul focului. *Inutil, complet inutil.*

În spatele meu, ușa s-a deschis cu un hârșăit ușor pe podea; pentru o clipă, m-au cuprins florii, apoi mi-am îndreptat umerii și m-am răsucit. Țineam capul sus, bărbia ușor ridicată și spatele drept.

– Ești minunată! Ca o rază de soare vara. Ca o floare pe câmpie primăvara.

Tatăl meu, regele, s-a îndreptat cu pași mari spre mine. Măinile sale ca de urs s-au întins și m-au strâns într-o îmbrățișare. Surprinsă, am răsuflet și mi-am

pus brațele în jurul său. Pentru câteva clipe, m-am bucurat de acest gen de afecțiune pe care în general nu-l avea nici pentru mine, nici pentru fratele și sora mea.

Mi-a dat drumul și am inspirat adânc, privindu-l în ochii întunecați, aproape negri, care erau puțin oblici și pe care îi moștenisem de la el. Ca de obicei însă, privirea lui era rece și calculată și mi s-a oprit inima pe când următoarele lui vorbe au ajuns la mine:

– Cum stai cu focul, Avianna?

Am înghițit în sec. Privirea mi-a alunecat nerăbdătoare de la pat spre ușă. *Balul, dacă aș fi fost deja la bal!*

Discret, mi-am șters mâinile asudate de fustă. Mâinile astea care erau atât de inutile, care nu erau în stare să se concentreze și să descătuseze magia. Mâinile care nu ardeau destul de puternic pentru a arunca în flăcări armate întregi pe câmpul deătălie.

– Avianna? a izbucnit tata nerăbdător.

Am evitat să-l privesc în față în timp ce-i răspundeam. În schimb, mi-am fixat privirea peste umărul său.

– Eu... nu am reușit, am șoptit eu iritată.

– Ce intenționezi să faci în privința slăbiciunii tale?

Vocea îi era tăioasă, străpungându-mă ca o săgeată, umplându-mi inima de dezamăgire.

– Tată, mă antrenez din greu. Mai tare decât oricine altcineva din interiorul acestor ziduri. Sunt sigură...

– Tăcere! mi-a retezat el vorbele.

Cuvintele sale erau precum o palmă pe obraz, așa că am făcut un pas în spate împleticit, lovită de forța acestora, care m-a luat total pe nepregătite.

– Se pare că exersatul nu e suficient, Avianna. Nu contează cât de dificil și cât de obositor este. Nimeni nu te-a văzut scoțând nici măcar o flăcăruie.

A tras aer adânc în piept și a pășit spre mine. Chipul i se preschimba cu fiecare respirație într-o mască grotescă de decepție și furie. Iar motivul eram eu.

– Mai sunt încă două luni până la ceremonie. Mai am timp, am pledat eu disperată. Până atunci voi descătuseza magia! O să ard, tată, o să vezi!

Ca o confirmare, magia mi s-a răspândit în corp, spumegând în mine ca apa în clocot.

De-aș fi putut s-o descătusez!

– Elionora a reușit să dea naștere primei flăcări la vârsta de zece ani. Acum, nu are nici cincisprezece ani și este aproape mai puternică decât mine. Și fratele tău stăpânește deja focul. Doar tu nu ești destul de capabilă.

Nu ești capabilă! Cuvintele îmi răsunau în cap ca bătăile de tobă. Tare, intransigent și puternic. *Nu ești capabilă!* Devastator, și totuși adevărat.

– Tată... am început eu, neștiind ce să spun. Cum să-l conving să-mi dea o șansă. O alta, deși îmi dăduse deja destule și nu le folosisem pe toate.

– Sora ta este deja la bal și își caută un prinț. Ceremonia va avea loc atunci când va împlini șaisprezece ani, iar la scurt timp după aceea se va mărita.

Vocea îi era precum un șoptit rece.

– Și eu? am întrebat încet, cu genunchi tremurători și ochi arzând, în care se adunau primele lacrimi.

Toate motivele pentru care trăisem, tot ceea ce fusese important în ultimii șaisprezece ani se prăbușise peste mine precum un castel din cărți de joc. Ruinele mi-au aruncat vișurile, aspirațiile în abis. Într-o mare de lacrimi fără de sfârșit.

– O să vorbim despre asta când o să mă lămuresc. Ca stăpână a Iraliei, ești totuși inutilă, Avianna. Îmi pare rău, știi, noi toți ne-am dorit să stea altfel lucrurile.

Vorbele sale erau menite să mă consoleze, dar felul în care le rostise îmi arăta limpede cât de furios era. Cât de mult îl dezamăgisem.

Fără să-mi arunce o altă privire, s-a îndepărtat. De mine, de fiica sa cea mare, care trebuia să devină regină, dar care nu era decât o amară dezamăgire.

– Dar balul?! am strigat eu, ștergându-mi ochii înlăcrimați cu antebrațul.

– O să ne scuzăm pentru absența ta pe motivul unei indispoziții. Prezența ta acolo nu mai este necesară.

Înainte să pot răspunde, regele a părăsit definitiv camera, iar eu am rămas ținută locului.

În ultimele minute, simțisem un mare gol în piept. Așteptării plăcute, care toată ziua mă făcuse să mă înfior, îi luase locul o deșertăciune interioară, o singurătate pe care nu o mai resimțisem vreodată în viața mea sub această formă.

Genunchii mei care tremurau au cedat în cele din urmă și m-am prăbușit. Înconjurată de un vis portocaliu-roșu din mătase, tul și tafta. *Minunată ca o rază de soare vara, ca o floare pe câmpie primăvara.* Am răs, deși mă podideau iar lacrimile. Așadar, Elionora avea să devină cândva regină. Sora mea vitregă, fățarnică și egoistă.

În venele mele fremăta din nou magia. Cerea să fie în sfârșit descătușată, să se dezlănțuie într-o furtună a puterii. Vibram în interior, putând să-i aud șoptitul, simțind cât de gigantică și de devoratoare era. Și totuși, nu-i găseam calea de ieșire. Era ca și cum mă mistuia, îmi devora adâncul ființei și, în același timp, se extindea așa de mult în mine, încât credeam că o să explodez.

Cândva poate că avea să se întâmple asta, căci magia acumulată în mine era atât de puternică, se manifesta atât de violent în trupul meu, încât

putea să îmi sfărâme oasele, să îmi ardă pielea și să-și găsească în cele din urmă o cale de a ieși la lumină.

Deși această reprezentare îmi stârnea în minte imagini macabre, scenariul ăsta nu mă speria, căci era totodată o ușurare față de toată tortura pe care o resimțeam pe moment. O magiciană care nu era capabilă să-și folosească puterea. Nu eram bună de nimic. La fel de inutilă ca oamenii de jos.

– Prințesă?

Vocea Mirei m-a făcut să-mi ridic privirea. Doamna mea de onoare și cea mai bună prietenă a îngenunchat la câțiva pași de mine. Ochiul îi erau ațintiți asupra mea, întrebători și neliniștiți. Ca și cum m-aș fi putut prăbuși în orice clipă; sau nu o făcusem oare deja? Deși mă cocoșasem pe piatra zgrunțuroasă, lacrimile mari inundau mătasea rochiei și, în drumul lor, îmi șterseseră pudra întunecată de pe obraji, lăsând pete maro-închis pe țesătura nobilă.

Mi-am îndreptat umerii, deși asta îmi cerea un efort inimaginabil, și m-am ridicat. Aproape că m-am împiedicat de tivul rochiei, dar mi-am recăpătat echilibrul, înainte ca Mira să-mi sară în ajutor.

– Prințesă? m-a strigat ea și mai neliniștită.

– Sunt bine, am zis eu sfidătoare. E totul în ordine. Trebuie doar să scap din rochia asta.

Și nu mințeam. Cu fiecare secundă petrecută în acest vis din țesătură, cusut special pentru a cuceri un prinț, simțeam că nu mai pot respira. Ca și cum corsetul îmi strângea din ce în ce mai mult silueta.

– Îmi pare rău, a șoptit Mira, care s-a pus apoi pe treabă în tăcere.

Degetele ei iuți desfăceau fundele și nodurile și slăbeau panglicile. Lucra mai repede decât de obicei, deși la fel de grijuliu.

N-am rostit nicio vorbă, ci am privit-o în oglindă cum îmi trăgea ușor rochia de pe umeri, de pe piept și de pe coapse. Jupoele mele erau din olandă simplă. Ușoară, aerisită și creată pentru o țară în care frigul pătrundea doar în cea mai adâncă noapte.

Regatul nostru își avea originea într-un popor rătăcitor din deșert. Într-o zi, nomazii au descoperit în drumul lor o oază imensă. Atât de mare, încât se așteptau să-și găsească sfârșitul în nisipul nesfârșit, pentru că mintea le juca feste. Dar bazinul uriaș care se întindea până la orizont, arborii și vegetația luxuriantă nu erau un miraj. Așa că nomazii au hotărât să se pripășească aici, să rămână aici și să-și clădească regatul în această lume colorată, în mijlocul unei călduri neprimitoare. Așa a luat naștere Iralia.

După ce Mira mi-a șters pudra și culoarea de pe ochi și buze, m-am strecurat în cămașa de noapte și mi-am scos ultimele agrafe din păr, care mi s-a

revărsat pe dată până la coapse. Des și negru, strălucea la lumina opaițului și îmi încadra fața în formă de inimă. Chipul mamei mele, pe care nu am avut șansa s-o cunosc, căci murise la nașterea mea.

În loc să mă ducă spre patul meu, pe care Mira mi l-a netezit de îndată, picioarele m-au purtat automat pe podeaua de piatră rece, spre ușile de sticlă ale balconului meu. Dacă nu puteam să merg la bal, măcar puteam să trag o otheadă în grădină. Să risc doar o privire asupra prinților care îmi erau refuzați. Poate că aveam să mă căsătoresc cândva cu vreunul, dar acum nu-mi mai era permis să mi-l aleg eu însămi. Privilegiul ăsta i-a fost transmis Elionorei. Trebuia să mă mulțumesc cu ce îmi lăsau prințesele din celelalte țări și cu ce considera tata potrivit pentru mine.

Vântul îmi pătrundea prin cămașa de noapte, îmbrățișându-mi pielea caldă și dându-mi o senzație de furnicătură blândă. M-am sprijinit cu mâinile de balustradă. Am închis pentru o clipă ochii, ascultând vocile de jos. Erau doar câteva. Majoritatea invitaților stăteau în sala de bal și în grădină, aproape de terasă. Cu toate acestea, unii oaspeți se aventuraseră mai departe și i-am ascultat cum șușoteau și pălăvrăgeau.

Plină de curiozitate, m-am sprijinit și mai tare de balustradă, am deschis ochii și m-am aplecat în afară. Bezna de dedesubt m-a amețit pentru o clipă,

înainte să mă obișnuiesc cu ea, și am încercat să străbat cu privirea până după colț. Am putut zări doar o persoană. Lumina palid de un singur felinar. Și totuși, veșmintele sale negre păreau să absoarbă lumina, chiar s-o devoreze. Era o siluetă frumoasă, cu umeri largi și mijloc subțire. Părul îi era la fel de negru precum hainele. Nu puteam vedea prea multe de unde mă aflam, căci îmi întorsese spatele. Era oare unul dintre prinții gata de însurătoare? Mă întrebam și de ce stătea singur acolo, fără să facă vreo mișcare.

Înainte să-mi iau ochii de la el și să mă pot retrage, s-a întors spre mine. Voiam să mă dau înapoi de teamă, dar privirea lui rece m-a ținut prizonieră. Lumina i-a căzut pe chipul palid și colțuros. Sub ochii albaștri ca de gheață erau umbre adânci, iar buzele îi erau îngemănate într-o linie subțire.

Speriată, m-am dat în spate, ca să ies din raza lui vizuală. Mâna mi-a alunecat pe balustradă și mi-am pierdut pentru o clipă echilibrul, gata să cad. În ultimul moment, picioarele mi s-au înțepenit în podea și centrul meu de greutate m-a făcut să alunec iar pe balcon. Cu inima bătându-mi nebunește, m-am sprijinit de perete.

Sângele mi-a năvălit în urechi, iar groaza că fusesem pe punctul de a mă prăbuși s-a risipit ușor. Și totuși, mi s-a părut că am auzit un râs